

Fra Eigil møder snøvsen

En aften kom far hjem og snakkede meget mere end ellers. Det var om nogen han kendte som havde købt noget man slet ikke måtte købe noget smuglergods og så kom politiet og tog det altsammen. “Jeg havde sagt til dem at det var dumt” sagde far “og alligevel gjorde de det. Først købte de katten i sækken og bagefter kom stridserne og snuppede hele molevitten. Godt jeg ikke kom med i den affære. De er gået fuldstændig fra snøvsen allesammen.”

Mor gav far et kys på panden og sagde at han skulle ta det roligt. Det prøvede far så på. Men Eigil kunne ikke ta det roligt. Nu var de allesammen gået fra snøvsen. Den stod måske et sted ude i mørket og græd ingen kom og hjalp den. Eigil havde mest lyst til at liste ud og lede efter den og gi den noget mad og et halstørklæde men han turde ikke gå ud i mørket og nu skulle han også i seng.

Han kunne nok også bedre få øje på den om dagen. Bare den nu ikke blev taget af ræven i nat! Og hvad med katten i sækken den måtte han også se at få befriet. Men den havde da i det mindste sækken som en slags sovepose i nat så det gik nok. Og molevitten var også blevet taget af politiet. Han måtte se at få fat i snøvsen så kunne de måske hjælpes ad med at befri molevitten og katten i sækken. (...)

Næste morgen skyndte han sig ud uden at spise morgenmad. Han gik over mod skoven hvor der i udkanten voksede noget tæt krat så man rev tøjet hvis man gik for hurtigt igennem. Eigil gik forsigtigt og kiggede under alle grene og buske. Der hoppede fugle der kravlede et par snegle men der var ingen snøvs at se.

Han rettede sig op og begyndte at gå længere ind i skoven men pludselig hørte han en lille stemme sige: “Av!”

Han bøjede sig ned for at se hvad det var. Der stod et lille rødbrunt væsen der lignede en lang næse der stak op af jorden. Men på denne næse sad der en anden lillebitte næse der bevægede sig lidt.

“Av” sagde den igen og Eigil opdagede at han stod og trådte den over tærene.

Benny Andersen: *Snøvsen og Eigil og Katten i sækken*